

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΨΕΛΗΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1885

ΟΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Σονέττο.

Ἄφνω γειὰ τοῦ Κόσμου,
Τὸν ἀποχαιρετῶ.

Ὡς τώρα ἦτον ἴδικός μου
Τώρα τὸν παραιτῶ.

Γυναῖκαμου, ἐσὺ φῶς μου,
Ὅσο εἶναι βολετὸ
Χάρου, κι' ἀπέκει ἐμπρὸς μου
Ἐσὲ νὰ ματαῖδῶ.

Ψυχές δυὸ τότε, μ' ἄλλες
Νὰ πᾶμε πεταχτᾶ
Στοῦ Πλάστημας τσ' ἀγκάλες
Καὶ παρακαλεστᾶ,
Πλάστημας, νὰν τοῦ εἰποῦμε
Κ' ἐδῶ μαζὺ νὰ ζοῦμε.

A. A.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΔΩΡΟ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ Κ. Ο. ΡΕΝΤΖΟΝ

Διευθυντὴν τῆς «Κυψέλης»

ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΣΟΥ ΖΗΤΗΣΑ

Ἀγάπη δὲ σοῦ ζήτησα,
Ἀγάπη δὲ γυρεύω·
Μόνος μου θέλ' ὁ δύστυχος
Νὰ πάσχω, νὰ λατρεύω.

Ἄν ὁ φτωχὸς σ' ἀγάπησα,
Ἐσὺ μὴ μ' ἀγαπήσης·
Τὸν πόνο, ποῦ μοῦ χάρισης
Δὲ θέλω νὰ γνωρίσης.

Δὲ σοῦ ζητῶ τὰ βάσανα
Νὰ μοιρασθοῦμε, φῶς μου·
Τὰ πάθη καὶ τὰ βάσανα
Τὰ θέλω μοναχός μου.

Ἡ τρυφερὴ καρδοῦλα σου
Δὲ θέλω νὰ στενάξῃ,

Κι' ἀπ' τὸ δειλό σου βλέφαρο
Δάκρυ γιὰ μὲ νὰ στάξῃ.

Σβύεται τὸ βλέμμ', ἀγάπη μου,
Τὸ δάκρυ τὸ θολώνει,
Κ' ἐγὼ τὸ θέλ' ὀλόφλογο
Γιὰ νὰ μὲ θανατῶνῃ.—

Ἐγὼ θέλω νὰ φθείρουμαι,
Μόνος ἐγὼ, ψυχῆ μου·
Τὴν πυρκαγιᾶ, ποῦ μ' ἀναψες
Τὴ θέλω γὼ ἴδική μου.

Ἀγάπη δὲ σοῦ ζήτησα,
Ἀγάπη δὲ γυρεύω·
Μόνος μου θέλ' ὁ δύστυχος
Νὰ πάσχω, νὰ λατρεύω.

Μόνο ζητῶ—'ς τὸ διάβα μου,
Θέλω, 'σὰ μὲ πλησιάζῃς,
—Κρυφά, νὰ μὴν τὸ βλέπουνε—
Νὰ μὲ γλυκοκυττάξῃς.

Τρέφεται τὸ Γεράνι σου
Μὲ μία θερμὴν ἀχτίδα,
Καὶ ζῆ μὲ τὴν ὀλόδροση,
Ποῦ τοῦ σκορπᾶς ὀρνίδα.

Κ' ἐγὼ λουλοῦδι ἔρημο,
Ποῦ ἀνθῶ 'ς τὸ πάτημά σου,
Μὲ τὴν ἀχτίδα τρέφουμαι,
Ὅπου σκορπᾶ ἡ ματιά σου.

1η Ἰανουαρίου 1885.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ)

Ἀπὸ μακρὰ σὰν γνώρισα

Ἄπὸ μακρὰ σὰν εἶδα

Καὶ ἀπ' τὰ νερὰ ξεχώρισα

Τὴν ἑμοσφὴ πατρίδα,

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.23.41.Φ6.0043

Στὰ στήθη μου ἐτινάχθηκε
Χαρούμεν' ἡ καρδιά μου
Καὶ στὰ βουνα̃ ἐπετάχθηκε
Σὰν ἀστραπή ἡ ματιά μου.

Εἶν' ἡ στιγμή ποῦ φύγουνε
Τ' ἀστέρια πρῶτα, πρῶτα
Μόλις ἀρχίσουν κ' ἐβγουνε
Τῆς χουσαυγῆς τὰ φῶτα.

Κῦμα, στεριαις χωρίζουνε,
Κ' ἐκεῖ τὸ μάτι στρέφει,
Ποῦ ἀγκαλιασμέν' ἀσπρίζουνε
Βουνα̃ μαζί καὶ νέφη.

Κάθε κορφοῦλα γίνεται
Πανώρηο κοριτσάκι
Ποῦ ὅτι ξυπνᾷ καὶ ντύνεται
Μ' ἄσπρο πουκαμισάκι.—

Σπάζουν μὲ ὀρμὴ τὰ κύματα
Στοῦ θαποριοῦ τὸ πλάι,
Κι' αὐτὸ μέσ' στὰ συντρίμματα
Πάντοτ' ἐμπρὸς τραβάει.

Νά! φθάνομε... νά! φθάνομε
Στῆς Ζάκυνθος τὰ μέρη,
Κι' ὅλο εὐωδιαῖς αισθάνομαι
Πῶς ἔρχεται τ' ἀγέρι.

Κυττάζω ἐκεῖ ποῦ ὑψώνεται
Τὸ πράσινο Ἀκρωτήρι
Θαῤῥεῖς πῶς καμαρώνεται
Καὶ στὸ νερὸ θάγυρη,

Μὲ χίλια δρῶ κουνήματα
Νὰ ἰδῆ τὴν ὠμορφιά του,
Μ' ἀφρούς ἀπὸ τὰ κύματα,
Νὰ πλέξῃ τὰ μαλλιά του.

Νὰ κι' ὁ Σκοπὸς ἀντίκρου του
Θαῤῥεῖς πῶς τὸ ζηλεύει,
Θαῤῥεῖς κι' ἀπὸ τὴν πίκρα του
Τὸν οὐρανὸ γυρεύει.

Φαίνεται γέρος ἔχασε
Τὰ πρῶτα του τὰ κάλλη,
Ἐξυπνήσε κ' ἐξέχασε
Τὴ σκούφια του νὰ ἐγάλλῃ.—

Μὲ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀσπρίζουνε
Ἐκεῖ στὸ περιγιάλι;
Τὰ κυματάκια ἀφρίζουνε
Ποῦ σπάζουν στ' ἀκρογιάλι;

Ἡ μήπως κατεβήκανε
Μ' ὀλόξανθαις πλεξίδες
Καὶ μέσ' στὸ κῦμα μπήκανε
Γλυκειαῖς ἀνεραίδες;

Τὰ κύματα δὲν ρίχτουνε
Ἀφρούς στὸ περιγιάλι,
Οὔτ' Ἀνεραίδες δείχτουνε
Τὰ ὀλόγδυμνά του κάλλη.

Μόν' εἶν' κάτι ὠμορφότερο
Τὰ κατάσπρα σειρήτια,
Κάτι πολὺ γλυκύτερο—
Τῆς Ζάκυνθος τὰ σπήτια.—

Πές μού το Ζάκυνθο ὠμορφη,
Τὰ μάγια ποῦ γνωρίζεις,
Σὰν κορασιά ἀγγελόμορφη
Τόσαις καρδιαῖς νὰ ὀρίζεις;

Δὲν εἶδα τὴν ἀγκάλη σου
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο πρῶτη,
Δὲν ἔθρεψαν τὰ κάλλη σου
Τὴν παιδικὴ μου νεότη,

Ἄλλ' ἂν καὶ τὴν χρυσώτερη
Ζωὴ σ' ἐσὲ περνοῦσα
Μ' ἀγάπη περισσότερη
Δὲν θενά σέ ποθοῦσα.

Ἀύγουστος 1884.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

ΤΙ ΛΑΤΡΕΥΩ;

(ἀπάντησις εἰς κόρην Μοναχίην)

Λατρεύω τὰ παρθενικά
Ἐκεῖνα λουλουδάκια
Ποῦ κουρασμένα γέρνουνε
Τ' ἄσπρα τους κεφαλάκια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Ποῦ ξένα εἰς τόσα ἀνάμεσα
Νεα χορταράκια ζοῦνε,
Καὶ ταπεινά ἀνευθιάστα
Τὸν ἥλιο χαιρετοῦνε.

Ποῦ μοιάζουνε μὲ Μοναχίαις
Ποῦ τὴ ζωὴ ἀπαρνοῦνται,

Καὶ ἴστῃς ζωῆς τὴν ἀνοιξι
 Στὸ μοναστήρι κλειοῦνται.

Ὅπου ἡ ψυχὴ τους ἴσ τὴν ἐρμιά
 Ἄκαρπη ἀγάπη τρέφει
 Καὶ κάθε πόθο καὶ παλμὸ
 Εἰς τὰ ἐπουράνια στρέφει.

Ὅπου μονάχαις ἀπερνοῦν
 Τοῦ χρόνου τὰ φαρμάκια
 Καὶ κουρασμένα γέρουνε
 Τὰ ὠραῖα τους κεφαλάκια.

Ὅπου διαβαίνουν ἀργὰ
 Μὲ ὅμοια στολὴ ἐνδυμένοι,
 Κι' ὡς ἡ ζωὴ τους σιωπηλαὶ
 Προσεύχωνται ἐνωμένοι,

Στὸ κοιμητήριο τῆς Μονῆς
 Γιὰ μίαν ἐλπίδα θεία
 — Παρθένας ἴσ τὰ λούλουδα
 Μὲ δίχως εὐδία.

Ἰανουάριος 1885.

ΔΙΟΝ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΑΚΡΑΝ ΣΟΥ

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα ἀπὸ σιμά σου, Φρόσω,
 μοῦ φαίνεται πῶς ἔσθουσα, πῶς πειὰ ζωὴ δὲν ἔχω,
 κ' ἀπ' τὴ μεγάλη φλόγα μου μοῦ φαίνεται θὰ λυώσω
 ἴστα ξένα π' ἀναγκάστηκα καὶ ἄθελα νὰ τρέχω.
 Ἀκόμη δὲν ἐπέρασε καιρὸς ποῦ μακρὰ σου
 ἴστερήθηκα τὴν πρόσχαρη κι' οὐράνια εὐμορφία σου
 ἴστὴ χώρα ποῦ μ' ἐγέννησε, καὶ πικραμένα ἀγκάθια
 ἀνοιώθω νὰ μὲ σφάζουνε μὲ πόνους καὶ μὲ πάθια.

Τὴ χώρα ποῦ γεννήθηκα, τὴ χώρα ποῦ μὲ ξέρουν
 ἀπὸ τὰ παιδιακήσια μου, τὰ τρυφερά μου χρόνια,
 τόσαις παλαιαῖς ἐνθύμησιν ὅπου ἴστον μου φέρουν
 τὰ πράσινα χωράφια της, μὲ πόση καταφρόνια
 δὲν ξαναβλέπω, Φρόσω μου! γυρῶ συλλογισμένος
 ἴστους δρόμους ποῦ περπάτησα μικρὸ παιδάκι ἀκόμα,
 Καὶ ἴσ τὸν νὰ εἶμαι ξένος
 δὲν βρίσκω τῆς πατρίδος μου διόλου γλυκὸ τὸ χῶμα.

Λαχταρισμένο τόνειρο, λαχταρισμένη ἡ ὦρα.
 τὰ μυρωμένα λόγια σου π' ἐχάιδευσαν ἀγάλια
 τὴν πονεμένη μου ψυχὴ! τὰ ἔσθουσε ἡ μπόρα
 τῆς ξηνητεῖας ἡ ἄζαφνη, τῆς ἐρμηῖας τὰ χάλια!

Τῆς ὥρας ποῦ περνούσαμε μ' ἀγάπη μαγεμένη
 πόσαις φοραῖς δὲν ἴνομισα ἀπάτη πλανεμένη,
 καπνὸ, ἀράχνη, ὄνειρο! Δὲν ἐθαῖροῦσα τόση
 εὐδαιμονία ἀτίμητη ἢ μοῖρα νὰ μοῦ δώση
 κι' ὅμως ἐκεῖνο τόνειρο, ἐκεῖνο ἦταν ἀλήθεια,
 ἀλήθεια ποῦ μοῦ ἴχαριζε χίλιας ζωαῖς ἴστα ἴθια
 τόρα μ' ἀρέσει ὄνειρο μικρὸ τὴν ἐρμηῖά μου,
 νὰ τὴν νομίζω κάποτε καὶ τότε τὰ παλῆά μου,
 ἡ ζηλεμένη ἀγάπη μας, μὲ ὄλο τὸ δροσὸ της
 μὲ ὄλα τὰ χαρίσματα τῆς ξανθισμένης νεότητος
 ποῦ σὲ στολίζει, Φρόσω μου, ἐμπρὸς μου ξεφυτρώνει
 καὶ μὲ γλυκαῖς ἐνθύμησιν τὸν πόνον μου σταυρώνει
 μὰ μέσα ἴσαις ἐνθύμησιν θαρῶ νὰ λαμπυρίζῃ
 ἐν ἄστρο, χρυσοφώτιστη ἐλπίδα ποῦ χαρίζει.
 καὶ τόχῳ παρηγόρια μου ἴστην ἐρμηῖά μου τόρα:
 — Τὰ λόγια ποῦ ἀλλάξαμε τοῦ χωρισμοῦ τὴν ὦρα.
 Καὶ τὸ θαρῶ ἀχόρταστα αὐτό τὸ καμαρώνω
 σὰ θεῖκὸ μυστήριον. καὶ τότε, τότε μόνο
 Χαράζουνε τὰ σύννεφα, φωτίζει ὁ οὐρανὸς μου,
 ροδίζουνε τὰ πάθη μου, ἴλαφραίνει ὁ καῦμός μου,
 ὀλίγη δροσὸ χύνεται ἴστα μαῦρα θάσανά μου
 καὶ λημονῶ ἴσ ὄνειρο αὐτὴ τὴ ξηνητεῖά μου!

Ἐν Πάτραις Ἰούλιος 1884.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ.

Τ' ἄνθη τὰ φθινοπωρινὰ ποῦ μένουν στὸ λειβάδι,
 Τῆς ἀνοιξὸς ποῦ πέρασε τὸ ὑστερινὸ σημάδι,
 Μ' ἀρέσουν περισσότερο ἀπ' τ' ἄνθη τοῦ Ἀπρίλη
 Γιατὶ τὰ ἀνοιξιάτικα μοιάζουν φιλὶ σὲ χεῖλη
 Κόρης ποῦ σπέρνει ἔρωτα μὲ μίαν μόνο ματιὰ της
 Καὶ θεὸ νὰ δώση τὴν καρδιά σ' ὅποιον βρεθεῖ κοντὰ της.

Μ' ἀρέσουν τ' ἀνοιξιάτικα μὲ τὰ περίσσια κάλλη
 Ἄλλὰ τὰ φθινοπωρινὰ γιὰ μ' ἔχουν χάρι ἄλλη.

Μοιάζουν τὰ φθινοπωρινὰ σὰ φίλημα σὲ στόμα
 Παρθένου ὅπου ξεψυχᾷ ἀπάνω εἰς τὸ στρώμα,
 Τ' ἄστρο ποῦ σβύνει ἴσυχᾳ τὴν ὑστερινὴ ἀχτίνα
 Καὶ νεκρικὸ στεφάνωμα μὲ μυρωμένα κρίνα,
 Ὅμως ἡ πέτρα τοῦ νεκροῦ μᾶς δίνει τὴν γαλήνη
 Καὶ τριχυμίας μᾶς γενᾷ τοῦ γάμου μας ἡ Κλίνη.

Τ' ἄνθη τὰ φθινοπωρινὰ ποῦ πέφτουν μαραμμένα
 Μ' ἀρέσουν περισσότερο γιὰτὶ μοιάζουν μ' ἐμένα.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Ὀκτώβριον 1884.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

ΤΟ ΜΥΘΗΜΑ

Σὺ μαυροφρό μου
Χελιδονάκι
Ποῦ τὸ ταράκι
Γλυκοφιλεῖς,
Ἐρωτοφλόγιστο
Κάθε αὐγοῦλα
Καὶ ἴστη φωλοῦλα
Μ' αὐτὸ λαλεῖς,

Τὰ μαῦρα ἀνοῖξε
Μικρὰ φτερά σου
Καὶ τὴ φωλιά σου
Φυλάω ἐγὼ
Καὶ πέτα ναῦρης
Τὸ θησαυρὸ μου
Τὸν ἀγγελό μου
Ποῦ ἀγαπῶ.

Ἐκεῖ ἴστη Ζάκυθο
Ἄθωο πουλάκι
Στ' ὠραῖο νησάκι
Π' ἀνθοβολεῖ,
Σὲ βόδα ἀνάμεσα
Ἄσπροντυμένη
Χαριτωμένη
Θὰ τραγουδῇ.

Τὰ θεῖα κάλλη της
Προσκύνῃσέ της,
Κ' ἔπειτα πέ της
Γλυκά, γλυκά,
Πῶς τριγυρίζω
Ἄπελπισμένος
Καὶ δακρυσμένος
Στὴ ξενιτεῖά,

Παντοῦ, ζητῶντάς τη
Ὅπου εἶν' δαφνοῦλα,
Ὅπου εἶν' βρουοῦλα,
Τρανταφυλλιά,
Μέσα ἴστὸ δάκρυο
Λεπτῆς δροσοῦλας,
Εἰς τῆς αὐγοῦλας,
Τὴν ἀγκαλιά.

Τὴν ἐλέπω, εἰπέ της
Εἰς τὰ ὄνειρά μου
Ὅπως κοντά μου
Ἄεροπετᾶ
Θεὰ ὀδλαμπρη,
Καὶ μὲ κυττάει,

Καὶ μ' ἐρωτάει
Καὶ μοῦ ἐνθυμᾶ,

Τὸ πρῶτο φίλημα,
Τὸ στέναγμό μας,
Τὸ δακρὺ μας,
Στὴ σιγαλιά
Κείνης τῆς νύχτας,
Τὸ φεγγαράκι,
Τὸ ἀεράκι,
Τὴ ρεμματιᾶ !

Ἰπέτης, εἶν' τ' ὄνειρο
Τῆς φαντασιᾶς μου,
Εἶν' τῆς καρδιᾶς μου
Βαθειὰ πληγὴ
Γιὰ μὲ αὐτὴ μόνη
Χαρὰ τοῦ κόσμου,
Ζωὴ μου, φῶς μου,
Πνοὴ μου αὐτή.

Κι' ἀφοῦ τὰ λόγια μου
Σ' αὐτὴν λαλήσης
Νὰ τὴν φιλήσης
Γιὰ μὲ γλυκά,
Κι' ἀπ' τὴ πλεξίδα της
Μία ξανθοῦλα
Κλέψε τριχοῦλα
Κρυφά, κρυφά,

Νὰ μοῦ τὴν φέρης
Γλυκὸ πουλί μου
Πάντα μαζὶ μου
Νὰ τὴν κρατῶ,
Γιὰ φυλαχτό μου
Μακρὰ ἴστὰ ξένα,
Ὡς ποῦ ὠμίμενα !
Νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἐποίησα ἐν Πάτραις τὸ 1873.

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

Σ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Χαρὰ εἰς τὰ τόσα γάτα σου, χαρὰ εἰς τὴν ὀμορφιά σου,
χαρὰ εἰς τὴν περιφάνια σου, τὴν ἀκαταδεῖα σου,
χαρὰ εἰς ὅτι σὲ ὀφρεῖ, εἰς ὅτι σὲ ζηλεύει,
χαρὰ καὶ ἴσ τὴν ἀδύνατη καρδιά ποῦ σὲ λατρεύει.

Χαρὰ εἰς ἐμέν' ἀγάπημου, χαρὰ καὶ εἰς τὴν καρδιά σου
ποῦ μὲ βαστᾶ τόσο καιρὸ δεμένον εἰς τὴν σκλαβιά σου.

Και γὼ τὸ ξέρω! ἤθελα νᾶχω καρδιά μεγάλη
πλατειά ὡσάν τὸ πέλαγο, στείρα σάν τ' ἀκρογιάλι
γιὰ νὰ 'μπορῆ 'ς τὰ σπλάγχνα της μεμιάς νὰ καταπίνῃ
ὅ,τι σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο τὸ 'μάτι σου μοῦ δίνει.

Χαρὰ σ' ἐμέν' ἀγάπη μου, ἂν δύναμ' εἶχε τόση
ποῦ νὰ 'μπορῆ τὸν ἔρωτα μέ σέ νὰ ζευγαρώσῃ.

Χαρὰ 'ς ἐμέ! Τὶ πόλεμο θὰ σοῦκανε, κυρά μου,
ἀπελπισμένη ἀπὸ σέ ἡ μυστικιά καρδιά μου
ἂν εἶχε δράκου δύναμι, καὶ σκιναριάς ριζάρια.
Χωρὶς νὰ καταδέχεται τοῦ ἔρωτα τ' ἀχνάρια.

Μὰ τί τὸ θές! Εἶνε μικρὴ, πονεῖ κι' ἀναστενάζει
καὶ γίνεται περίγελως 'ς τὸ μάτι ποῦ τῆ σφάζει.

'Εσύ λυπᾶσαι μιὰ ματιὰ, τὸ γέλοιο σου λυπᾶσαι
καὶ 'μένα μ' ἀπαράτησες καὶ δὲ μὲ συλλογᾶσαι·
σὰ νὰ μοῦ λές—εἶμαι 'ψηλά καὶ κάτω δὲ κυττάζω
ἂν τ' ἄστρα ἐπάνω τὰ θωρῶ, τὰ χόρτα τὰ σπαράζω

Μὰ τί μὲ μέλει! Πέτρινα τὰ στήθεια σου ἂν ἔχῃς
τὸν ἔρωτα δὲ θὰ τὸν βρῆς ὅσο ψηλά κ' ἂν τρέχῃς

Περήφανη! τὰ γιάτα σου ποτὲ μὴ τὰ πιστεύῃς
γάνονται, κάνουνε φτερά, κι' ἀνώφελα γυρεύεις
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν ὄψι τους εἰς τούρανοῦ τὰ κάλλη
σάν θὰ τὰ χάσης, ἄφροστα, δὲν ἔρχονται καὶ πάλι.

Τώρα π' ἀνθίζου χάρητα, ποῦν ἔρωτα γεμάτα,
τώρα ποῦ σοῦ παιριάζου γλυκεῖά μου μαυρομμάτα,

Μὴν εἶσαι πλεῖα περήφανη, τὴν ἀκαταδεξιά σου
θὰ τὴν πλερώσῃ ἀκριβὰ, ἡ ἀπονη καρδιά σου·
καὶ τότε κρίμ' ἀγάπη μου σὲ σένα καὶ σ' ἐμένα,
ἐσὺ μονάχη νὰ περνᾷς καὶ γὼ μαρτυρεμμένα

Μὴ τυραννᾷς τὰ γιάτα σου, αὐτὰ καρδιά ζητᾶνε
κ' ὅσο σκληρά κι' ἂν εἶσαι σύ, τὰ στήθεια σου πονᾶνε.

'Ἐν Ἀθήναις 14 Δεβρίου 1884.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

᾿Σ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Δὲν εἶσαι σύ, γλυκεῖά μου ἀγάπη πρώτη,
Κρυφὴ μου ἐλπίδα, μόνη μου ζωὴ,
Ποῦ πρώτη σύ μοῦ θέρμανες τὴ νειότη
Μὲ μιὰ σου οὐράνια, ἀθάνατη πνοή;
"Ὅλα σου εἶν' ὅμοια, ἄχ, μὲ ὅλα σου με σφάζεις,
"Ὅλι' εἶσαι ὡραία, εἰκόνα μου χρυσή,
Εἶσαι ἄγγελος, μὰ πειὰ μὴ μὲ κυττάζεις,
Εἶσαι ὅλη ἐσὺ, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σύ!

Τόση δροσιὰ καὶ φῶς σὲ τέτοιο μνήμα;
Σὲ τέτοιο ἀστέρη, τόση σκοτηνεῖα;
Τόση ζωὴ σὲ τέτοιον ἄδη;—Κρίμα.
Σὲ τέτοια στήθη τόση παγουνιά!
Τόση ἀσπλαχνιά 'ς αὐτὸ τὸ οὐράνιο ἐλέμμα;
Μιὰ τέτοια ἀγνότη, τόσο νὰ μισῇ;

Τὸ στόμα αὐτὸ μπορεῖ καὶ λέει ψέμμα;—
Εἶσαι Θεός, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σύ!

"Ἀχ, πῶς μπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου...
Μάθε καὶ μένα γι' ἄλλη νὰ πονῶ,
Μ' ἄλλης φιλιὰ νὰ σβύσω τὰ δικά σου,
Γι' ἄλλη νὰ ζῶ καὶ σὲ νὰ λησμονῶ!...
"Ἄλλη ἀπὸ σε νὰ βλέπω 'ς τ' ὄνειρό μου,
"Ἄλλη νὰ κράζω Ἐλπίδα μου χρυσή,
"Ἄλλη ἀπὸ σὲ ν' ἀστράφτῃ 'ς τὸ πλευρό μου
"Ὡς πρῶτα ἐσὺ, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σύ!

Ι. Γ. ΤΣΑΚΛΙΑΝΟΣ.

ΤΙ ΜΟΙ ΜΕΛΛΕΙ;

τῷ ποιητῇ Ε. Σ.

"Ἄς μὲ νομίζωσι σκληρὰν, ἀνάσθητον οἱ ἄλλοι,
Ἐγωῖσμοῦ ταμεῖον·
"Ἄς λέγουν εἰς τὸ στήθος μου καρδιά πῶς δὲν πάλλει
"Ὅτι ἀμέριμος, φαιδρὰ διέρχομαι τὸν βίον.
Τὸ οὖς μου δὲν ταράττουσι τοιαῦται φλυαρίαι·
Εἶναι καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κρίνῃ ὅπως θέλει·
Ἄρκει ὀλίγαι εὐγενεῖς νὰ μ' ἐννοοῦν καρδίαι,
Δι' ἄλλους τί μοι μέλλει;
"Ἀφοῦ πλαστὸν μειδιάμα, προσποιητὴ φαιδρότης
Τί εἶναι δὲν γνωρίζουν,
"Ἀφοῦ ἐξ ὄψεως ζητοῦν νὰ κρίνωσι τῆς πρώτης
Καὶ τὴν προσποίησιν μαρῶς ἀλήθειαν νομίζουν,
"Ἀφοῦ εἰς ὅ,τι βλέπουσιν ὡς νήπια πιστεύουν
Καὶ τὸ πλαστὸν τὸ ὄμμα των οὐδόπως διαστέλλει,
Ἄμεριμῶ τί δι' ἐμὲ φρονοῦσι καὶ πρεσβεύουν,
Τί λέγουν δὲν μοι μέλλει.

"Ἄς μᾶς ὑβρίζουν, ἄφες τους, ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦσι...·

Εἰς λήρους θ' ἀπαντήσης!

Μὴ ταπεινοῦσαι ἀπαντῶν, τὸ οὖς των δὲν θ' ἀκούσῃ
Καὶ μάτην μὲ τοὺς στίχους σου παράπανον θ' ἀφήσης.
Ἄδιαφόρει οἱ πολλοὶ ἐὰν κακῶς μᾶς κρίνουν,
Τὰ χεῖλη των μειδιάμα ἂν εἶρον διαστέλλῃ,
Ἄφες τὸν φθόνον, τὴν χολὴν εἰς ὑβρεῖς νὰ ἐκχύνουν
Διόλου μὴ σοὶ μέλλει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἀθῆναι 31 Μαΐου 1874.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΩΤΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ο ΥΠΝΟΣ

Ὁ ὕπνος εἶναι οὐράνια
Παρηγορία τοῦ κόσμου.
Ἐαναγεννιέται ἀφοῦ σθησθῆ
Ἐστὸν ὕπν' ὁ λογισμὸς μου·

Ἐαναγεννιοῦμαι κάθεαυγὴ
Καὶ αἰσθάνομαι βουήθεια
Καὶ μία δροσιὰ καὶ ἀνάπαψι
Ἐστὸ νοῦ μου καὶ ἔς τὰ σήθεια,

Νομίζω πῶς πλεῖο δύνامي
Ἐλαβε τὸ κορμὶ μου
Καὶ ἀρχίζω μὲ συγκίνησι
Νὰ λέω τῇ προσευχῇ μου,

«Πλάσῃ τὸν ὕπνον ἐδώσες
Ἐμὰς παρηγορία·
Χωρὶς τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ
Δὲν ἔζηε ἡ ἐργασία·

Αὐτὸς δίνει ἑστὸν ἄνθρωπο
Ἀνάπαψι καὶ ἀνέσι,
Καὶ τότε λέγεται εὐτυχῆς
Ὅταν στῆ κλίνη πῆσῃ·

Κοιμάται ἡ φύσις γὰρ πολὺ,
Πάλι ἔξναξυπνάει,
Καὶ τ' ἀπειρα τὰ δῶρά της
Ἐστὸν ἄνθρωπο σκορπάει·

Κοιμάται ἡ θάλασσα σιγῇ,
Ξυπᾷ καὶ ὁ κόσμος τρέμει,
Καὶ ἡ αὔρα, ποῦ ἦτανε γλυκειά,
Ρίνεται μαῦρο ἀνέμι,

Γκρεμίζει δένδρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
Καὶ ρίχνει τῇ τρομάρᾳ
Καὶ δὲν ἀκοῦς ἐδῶ στῆ γῆ
Παρὰ βουαῖς καὶ ἀντάρᾳ·

Τὰ νέφη ποῦ ἀναπαύοντο
Ἀπάνου εἰς τ' ἄγρια ὄρη,
Ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μακρὰ
Μὲ θαυμασμὸ τὰ ἐθώρει,

Ξυπνοῦν μὲ μιᾶς καὶ μεᾶςραπαῖς
Τὸν κόσμον φαθερίζουν,
Καὶ τόση φέρουν συφορά,
Ὅστε πολλοὶ δακρύζουν·

Κοιμάται τὸ Βεζουβίον
Καὶ ἄλλοι πολλοὶ κρατῆρες,
Καὶ ὅταν ξυπῶσι, ἀνοίγουν
Τῆς κόλασις ἡ θύραις·»

Αὐτὰ τὰ λόγια κάθε αὐγὴ
Ἐστὸν Πλάστη μου ἐγὼ λέγω
Καὶ τρέμει μέσσω μου ἡ καρδιά
Καὶ μὲ τὸ νοῦ μου κλαίγω,

Γιατὶ εἶναι βάλαμος γλυκὺς
Ὁ ὕπνος ἑσὺς ἀνθρώπους,
Ὅπου μᾶς φέρει τῇ δροσιᾷ
Ἐτὰ πάθη, καὶ εἰς τοὺς κόπους.

9 Φεβρουαρίου 1882.

ΕΛΙΣΑΒ. ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ.

Ο ΔΥΤΗΣ

(Ἐκ τῶν Schiller. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

«Ἴππῶται καὶ ἀκόλουθοι· τίς θὰ τολμήσῃ
» Νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν ἀγρίων βαθῶν;
» Ἴδέτε· κρατῆρα χρυσοῦν ἔχω ρίψει
» Κ' ἡ δίνη ἀμέσως κατέπιεν αὐτόν·
» Ἐάν τις ν' ἀνέβῃ αὐτὸν κατορθώσῃ
» Εἰς τοῦτον ὡς χάρισμα θέλω τὸν δῶσῃ.»

Ὀμίλησεν οὕτως ὁ ἀναξ καὶ ρίπτει
Τὸ κύπελλον ἄνω τραχέος κρημνοῦ,
Καὶ θάλασσο' ἀτέρμων εὐθύς τὸ καλύπτει
Ἐν μέσσω κυμάτων σφοδροῦ μυκηθμοῦ.
«Καὶ πάλιν σᾶς λέγω, τίς ἔχει καρδίαν
» Νὰ δύσῃ εἰς τὴν δίνην αὐτὴν τὴν βαθεῖαν;»

Τ' ἀκούουσι περίξ αὐτοῦ οἱ Ἴππῶται
Καὶ πάντας βαθεῖα σιγῇ συγκρατεῖ.
Τὸ ἄγριον βλέπουσι πέλαγος τότε
Ἄλλὰ τὸν κρατῆρα κάνεις δὲν ποθεῖ.
Ἐκ τρίτου καὶ πάλιν ὁ ἀναξ κηρύσσει
«Οὐδεὶς ἐκεῖ κάτω τολμᾷ νὰ εἰσδύσῃ;»

Πλὴν πᾶς, ὡς καὶ πρότερον, ἄφωνος μένει·
Εἰς μόνος ἀκόλουθος νῦν τολμηρὸς,
Ἐκ τοῦ δειλιῶντος ὀμίλου ἐκβαίνει,
Καὶ τῶν κυριῶν κ' Ἴπποτῶν ὁ χορὸς
Θαυμάζοντες βλέπουσι τὸν νεανίαν,
Πῶς ρίπτει τὴν ζώνην του καὶ τὸν μανδύαν.

Καὶ πῶς εἰς τοῦ βράχου τὴν ἀκραν προβαίνει
Καὶ βλέπει τὴν ἀβυσσοῦ κάτω φρικτῆ.
Ἀπέδιδ' ἡ Χάρυβδις νῦν μυκώμενη
Τὸ κύμα, τ' ὄπισθον κατέπιεν αὐτή!
Καὶ πῶς μὲ τὸν κρότον βροντῶν μακρυνῶν
Ἀφρίζον εἰς κόλπον πηδᾷ σκοτεινόν.

Και βρέμει και ζέει και βράζει και σίζει
 Ὡσει ανεμίγνυτο ὕδωρ πυρὶ,
 Εἰς νέφη ἀτμώδης ἀφρὸς ἀναβλύζει
 Καὶ κύμα πρὸς κύμα ἀπαύστως χωρεῖ.
 Καὶ φαίνεται ἀκάματος μὴ ἀπαυδῶσα
 Ἡ θάλασσα θάλασσαν ἄλλην γεννώσα.

Πλὴν τέλος τὸ ἄγριον πείσμα κοπάζει
 Καὶ μέλαν ἐν μέσῳ παλλεύκων ἀφρῶν,
 Ὡς ἄβυσσος, χάσμα βαθὺ διασχάζει
 Ὡσει πρὸ τοῦ Ἄδου ὠδήγει θυρῶν.
 Καὶ φαίνονται κύματα πέραν θραυόμενα
 Εἰς δίνην στροβίλου φρικτὴν βυθιζόμενα.

Ταχέως καὶ πρὶν ἐπανέλθῃ τὸ κύμα
 Ὁ νέος προσηύξατο εἰς τὸν Θεόν,
 Καί... θάμβους ἠκούσθη κραυγὴ παραχρηῖμα
 Καὶ ἤδη τὸ ὕδωρ ἐκάλυψ' αὐτόν.
 Καὶ μυστηριώδες ἐπὶ τὸν γενναῖον
 Ἐκλείσθη τὸ χάσμα... δὲν φαίνεται πλέον.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης σιγῇ βασιλεύει
 Καὶ μόνος ὑπόκοφος βόχθος ἤχει·
 Καὶ ἕκαστον στόμα ἀκούεις νὰ λέγῃ
 Καλῶς νὰ ἀνέλθῃς γενναία ψυχῇ.
 Ἀκούεται ὁ σάλος ὑπόκοφος μάλλον
 Καὶ πάντες μὲ τρόμον προσμένουν μέγανον.

Ἄν ἔτι τὸ στέμμα σου ἤθελες ρίψει
 Καὶ ἔλεγες: «Ὅστις ἐντὸς καταβῆ
 Αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον μου θέλει καθίσει,»
 Ὡ! δὲν θὰ μὲ εἰλκυεν ἡ ἀμοιβή.
 Πᾶν ὅ,τι τὸ βάθος αὐτὸ, περιέχει
 Νὰ εἶπῃ ἀνθρώπου ψυχῇ, δὲν ἀντέχει.

Ὁ κλῖδων κατέλαβε καίτινα πλοῖα
 Καὶ ἐχάθησαν ταῦτα εἰς χάος βαθύ,
 Νῦν δὲ τεθραυσμένας σανίδας, ἰστία,
 Ὁ τάφος ὁ ἀπληστος ἔξω ὦθει.
 Κι' ἀκούεται ὡς θέελλα ἤδη βροχουῶσα,
 Βοῆ πλησιέστερον πάντοτ' ἠχοῦσα

Και βρέμει και ζέει και βράζει και σίζει
 Ὡσει ανεμίγνυτο ὕδωρ πυρὶ,
 Εἰς νέφη ἀτμώδης ἀφρὸς ἀναβλύζει
 Καὶ κύμα πρὸς κύμα ἀπαύστως χωρεῖ
 Καὶ κρότον παράγον βροντῶν μακρυνῶν
 Ἀφρίζον εἰς κόλπῳ πηδᾶ μελανόν!

Κ' ἰδοῦ! Ἐκ βαθῶν σκοτεινῶν καὶ ἀγρίων
 Ἐξαίφνης ὑφούται ὡς κύκνος λευκός,
 Καὶ στίλβων προβάλλει αὐγὴν καὶ βραχίον
 Καὶ νήχεται ῥώμης καὶ σθένους μεστός.

Ναί, εἶναι αὐτός· καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα
 Ὑψοῖμὲ σημεῖα χαρᾶς τὸν κρατῆρα.

Βαθέως ἀσθμαίνων ἀνέπνεε τότε
 Καὶ τὸ τ' οὐρανοῦ ἐχαιρέτιζε φῶς
 Καὶ χαίροντες ἐκραζον ὅλ' οἱ ἱππῶται
 «Ὡ! ἔρχετ', ἐσώθη, ἰδοῦ εἶν' αὐτός·
 » Ἐκ μέσου στροβίλου καὶ τάφου βαθέος
 » Διέσωσε ζῶσαν ψυχὴν ὁ γενναῖος.»

Καὶ φθάνει τὸ πλῆθος κραυγάζει καὶ χαιρεῖ,
 Κ' εὐθὺς πρὸ τοῦ ἀνακτος γονυκλινῆς
 Ὁ νέος τὸ κύπελλον ἤδη προσφέρει
 Κ' ἡ κόρη τοῦ ἀνακτος ἡ προσφιλῆς
 Πληροῖ τὸν κρατῆρα δι' οἴνου γλυκέος·
 Καὶ τότε ὠμίλησεν οὕτως ὁ νέος·

«Ὁ ἀναξ ἡμῶν εἰς πολλὰ ἔτη ζήτω·
 » Εὐδαίμων ὁ ζῶν ὑπὸ φῶς ῥοδιόν·
 » Ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω φρικτότατον ἦτο.
 » Ὁ ἄνθρωπος ἄς μὴ ζητῇ τῶν θεῶν
 » Τ' ἀπόκρυφα καὶ ἄς μὴ θέλῃ νὰ μάθῃ
 » Τὶ κρύπτουσιν οὗτοι εἰς σκότη καὶ βάθη.»

«Μὲ τῆς ἀστραπῆς τὴν ὀρμὴν ἐξηρπάσθην
 » Καὶ μ' ἔσυρε πίδαξ σφοδρὸς ἐπελθῶν,
 » Ἐκ μέσου τῶν βράχων εὐθὺς ἀπεσπάσθην,
 » Μ' ἀνήρπασε ρεῦμα διπλοῦν τῶν βαθῶν
 » Καὶ μ' ἔστρεφ' ὡς βώμβικα, μὲ σκοτοδίνην
 » Ἀδύνατον ἦν ν' ἀποφύγω τὴν δίνην.»

«Ὁ ὕψιστος τότε, πρὸς ὃν ἐδέχθην
 » Ἐντὸς τῆς ἀνάγκης αὐτῆς τῆς δεινῆς
 » Μοὶ ἔδειξε, βράχον, ἀφ' οὗ ἐκρατήθην,
 » Καὶ οὕτως ἐσώθην ἐκ μαύρης θανῆς.
 » Κ' ἐκεῖ εἰς κοράλλια ἦν ἠρτημένον
 » Τὸ κύπελλον ἄλλως θὰ ἦτο χαμένον.—»

«Διότ' ἦτο βάθος ἀπύθμενον κάτω
 » Φρικτὸν ἐν σκοτίᾳ ἐκεῖ πορφυρᾷ·
 » Καὶ κρότον οὐδένα τὸ οὖς ἠκροῶτο,
 » Πλὴν τ' ὄμμα μὲ φρίκην καὶ τρόμον ὄρᾳ
 » Πῶς μάζα κινεῖται σαυρῶν καὶ δρακόντων
 » Τοῦ Ἄδου τὸ ἄγριον στόμα φρασόντων.»

«Εἰς μίγμα ἐκεῖ ἐσφαιροῦντο γλοιῶδες
 » Ὡς μέλινα ἔρπουσα μυρμηκία,
 » Ἰχθύων δυσμόρφων τὸ σῶμ' ἀκωνιδῶδες
 » Καὶ τῶν βυγαίνων ἡ φρικτῶδης σκιά.
 » Μ' ἐδεικνυε δὲ σιαγόνας ἀγρίας
 » Ἡ τήρις τοῦ ὕδατος, ὁ κρηχάρις.»

«Κρεμάμενος φρίττων ἐκεῖ ἐσκεπτόμην
 » Ὅτ' ἤμην μακρὰν συνδρομῆς τῶν θνητῶν

» Καὶ μόνος ἐν μέσῳ σκιῶν ἠσθάνομην
 » Ἐντὸς τῶν ἐρήμων ἐκείνων βαθῶν.
 » Μακρὰν τῆς φωνῆς ἀνθρωπίνων στομάτων
 » Εἰς μόνωσιν μαύρην ἐν μέσῳ τεράτων.»

« Καὶ ἔβλεπον τρέμων, ὁπότε μυρίων
 » Πληθὺν ἀνασείει ὁ ὄγκος ἀρμῶν,
 » Ἀνέρχονται πρὸς με... καὶ τῶν κοραλλίων
 » Ἐκ τρόμου ῥιγῶν παρακλιτῶ τὸν κορμὸν.
 » Ἡ δίνη εὐθὺς μακινώδης μὲ αἶρει
 » Πλὴν τοῦτο μ' ὠφέλησεν.... ἄνω μὲ φέρει.»

Ὁ ἀναξ θαυμάζει ἐκ τούτων ἀπάντων
 Καὶ λέγει: « Ἡ κύλιξ ἐκτίθ' ὑπὸ σοῦ,
 » Καὶ τοῦτον, τὸν κάλλιστον τῶν ἀδαμάντων,
 » Θὰ λάβῃς ἐπὶ δακτυλίου χρυσοῦ
 » Ἄν πάλιν μοι εἴπῃς, ἀφοῦ δοκιμάσῃς,
 » Τὶ κρύπτει ὁ μέλας πυθμὴν τῆς θαλάσσης.»

Ἡ κόρη τ' ἀκούει μετ' ἄλγους καρδίας
 Καὶ λέγει: « Ἄρκει ἡ σκληρὰ παιδιὰ,
 » Ὡ πάτερ· οὐδεὶς ὡς αὐτὸς τολμητίας.
 » Ἄλ' ἂν τό ποθῆ ἡ ψυχὴ σου σφοδρὰ
 » Ἰδοῦ οἱ ἵπποταί· αὐτοὶ δὲν θὰ μείνουν
 » Ἄλλὰ τὸν ἀκόλουθον θὰ καταισχύουν.»

Εὐθὺς εἰς τὸ κύπελλον τείνει τὴν χεῖρα
 Ὁ ἀναξ καὶ ρίπτει ἐντὸς τῶν βαθῶν.
 » Ἄν πάλιν μοι φέρῃς αὐτὸν τὸν κρατῆρα
 » Θὰ ἦσ' ὁ ἀνώτατος τῶν ἵπποτῶν.
 » Καὶ θέλεις ὡς σύζυγον σφίγξ' εἰς τὰ στήθη
 » Αὐτὴν, ἥτις νῦν ὑπὲρ σοῦ ἐδεήθη.»

Καὶ τότε ἐκ θείας ἰσχύος πληροῦται
 Καὶ τ' ὄμμα του τόλμης ἀστράπτει πυρὰν,
 Καὶ βλέπει τὸ χρῶμα τῆς πῶς πορφυροῦται
 Τὴν βλέπει λειπόθυμον ἤδη κ' ὠχρὰν,
 Τὴν κτῆσιν τοῦ ἄθλου ποθεῖ τοῦ φιλότατου
 Καὶ ρίπτει εἰς πάλιν ζωῆς καὶ θανάτου.

Τὰ κύματ' ἀκούοντ' ἐρχόμενα πάλιν
 Μετ' ἤχου βροντάδους· καὶ νῦν συμπαθεῖς
 Τοῦ ὕδατος βλέπουσι πάντες τὴν ζάλην.
 Καὶ φθάνει, καὶ φθάνει κυμάτων πληθὺς.
 Ῥοχθοῦσι καὶ θραύοντ' ἐντὸς τῶν σπηλαίων...
 Οὐδὲν ὅμως φέρει ὀπίσω τὸν νέον.

Ἀθήνησι Μάρτιος 1834.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

Τῆ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ ΕΛΕΝῆ Β.

Ἐχει δρόσον ἢ πρωῖα, ἔγουν τ' ἄνθη εὐωδίαν
 ἔχει πῦρ ἢ μεσημβρία, ἔχει λάμψιν ὁ ἀστήρ·
 τ' ὄνομά σου πλὴν, ὦ κόρη, ἔχει πάντων ἀρμονίαν
 τ' ὄνομά σου εἶναι δρόσος, εὐωδία, λάμψις, πῦρ.

Λέξις, ἢ ἡ αὔρα ψάλλει, ὁμιλοῦσα μὲ τὰ ἴα,
 ἢ ἡν προσεύχετ' ἐν ἐκστάσει τὸ βρεβάζον λυκαυγῆς,
 εἰς πτυχὰς τῶν συλλαβῶν τῆς πλάνης κρύπτεται μαγεία
 κάθε γράμμα τῆς ἐν μέλλον περιγράφει διαυγῆς.

Ἐἶν' ἡ πρώτη τῆς Ἑλπίδος χαραυγὴ τὸ ὄνομά σου
 πρῶτον φίλημα Ἀτρείας, πρώτη Ἐρωτος εὐχή,
 εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀρχίζει ἡ Μεότης μου σιμὰ σου
 κ' εἰς τὸ τέλος ἀνατέλλει τῆς ἡμέρας ἡ ἀρχή.

Μαί, ὦ κόρη, ζυμωμένη μὲ ἀνθούς τοῦ παραδείσου,
 εἶν' ὠραῖον τ' ὄνομά σου ἐπειδὴ σ' ἐξοικονεῖ
 καὶ ὁ Ἄδης, εἰάν Ἄδης ἐκαλεῖτο ἡ μορφή σου,
 δὲν θὰ ἦτο λέξις φόβων καὶ βασάνων σκοτεινῆ.

Ἡ το νύξ τοῦ ἔαρός μου νεφελώδης ἢ πρωῖα,
 ὅτε ἱριδος ἐμπρὸς μου ἔρωσ ἔλαμψε χρυφὸς
 καὶ τὸν ἔλαβον φανόν μου—διελύθη ἡ σκοτία·
 τ' ὄνομά σου, ὦ Ἑλένη, κ' εἰς τὴν νύκτα δίδει φῶς.

Ἀθήνησι Σεπτέμβριος 1884.

ΑΓΗΣΙΑ. Κ. ΑΡΤΕΜΗΣ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΣΑΠΦΙΚΗΣ ΩΔΗΣ

Τοῦ θνητοῦ ἡ καρδιὰ σπαραξίει,
 Ὅπου κάθηται συμμά σου,
 Ἄν γλυκὰ τ' ἀνάβλεμμά σου
 Ἐσὺ στρέψῃς πρὸς αὐτόν.

Μία λεπτή 'ς τὰς φλέβας φλόγῃ
 Μὲ τερπνὴ κυκλοφορίᾳ
 Τὸν ὑψῶνι ἀνεπαισθήτως
 Ἐστὺ οὐρανοῦ τὴν ἀρμονίαν.

Ἐκστῶσις τὸν κυριεύει
 Καὶ τὸ βλέμμα του θολώνει,
 Δὲν μιλεῖ δὲν βλέπει πλέον
 Τρέμει, σβύνεται, παγώνει.

+ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩ. ΔΟΜΕΝΒΓΙΝΗΣ.

Τῆ ΖΗΛΕΥΩ

Ζηλεύω τὴν ἀμυγδαλιὰ νὰ βλέπω τὸ Γιενάρη
 τὰ νυχτολούλουδ' ἀγαπῶ, γιὰ τὴ νύχτ' ἀνθίζου
 θιαμαίνομαι τὸ λαγαρὸ 'σ τὸν οὐρανὸ φεγγάρι
 γιὰ τ' ἡ χρυσαῖς ἀγτίδες του τὰ μνήματα φωτίζουν.
 Τὸ κυπαρίσσι προσκυνῶ καὶ τὴν ἐπὶ λατρεύω
 τὴ λυπητὴ μὲ τὴν ὁμορφίαν μ' ἀρετὴν νὰ ζηλεύω
 —Ζηλεύω σὲν ἀγάπῃ μου, γιὰ τ' εἶσαι λυπημένη
 ἀγνή ψυχῇ, λευκὸ κορμὶ 'σ τὰ μαύρα φορεμένη.

1884)

ΝΙΚ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Τὸν Οὐρανὸν ἤτένισα πολλάκις,
Γελῶντα, χωρὶς νέφους κἄν κηλίδα
Καὶ ἄλλοτε ἀνάμεστον τὸν εἶδα
Συγκυκωμένων φοβερώς νεφῶν!...

Καὶ εἶπον ἡ ζωὴ μου εἶν' ὁμοία,
'Ὅτε μὲν διαυγῆς διαγελά,
'Ὅτε δὲ ἐπ' αὐτῆς πάλιν κυλά
Τὰς συμφορὰς τῆς τύχης ὁ τυφῶν!

'Ἐν Πειραιεῖ.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ο ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΟΣ

'Ἐν τῇ εἰρκτῇ

Στῆ φυλακῇ ὁ Τάσος μόνος μένει,
Εἰς σὲ μεγάλαις σκέψεις βυθισμένος,
'Ακόμη νέαις σκληρότητες προσμένει
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ τυραζει τρομασμένος.
'Ἐνα δάκρυ 'σ τὸ 'μμάτι του προβαίνει,
Φωνάζει 'Ἐλεονόρα ἀπελπισμένος.
Τὰ στήθη του κτυπᾷ καὶ πάντ' τρέχει
Γιατὶ ἐμπροστὰ 'στὴ σκέψι του τὴν ἔχει.

'Ἡ κόλχαις ὅτιόσο ἀναγαλλιᾶζει,
Ποῦ τὸν Τορκουάτο ἀδιάκοπα γροικᾶει,
Γιὰ τὴ σκληρὴ νὰ τρέμη, νὰ στενάζη,
Καὶ τί νὰ κάμη μόνη μελετᾶει.
Τοὺς ἀρχηγούς εἰς τὸ συνέδριο κράζει,
Τῆς κόλασις ἡ σάλπιγγα ἀντηχᾶει,
Τρέχουν μεμιᾶς, πυκνόνουσε τὰ πλήθη
Κι' ὁ βασιλεὺς τους πρῶτος ἐκινήθη

Λέγει σ' αὐτούς, «ὦ! ἔνδοξοι, ὦ! μεγάλοι,
«Ποῦ τὴ δόξα τῆς κόλχαις ποθήτη
«Ἄτρομητοι ἐδειχτήκατε 'στὴ πάλη,
«Κ' ἐλπίζω τώρα πάλι νὰ φανῆτε
«Ἐκεῖος ποῦ τοῦ Χριστοῦ ταῖς νίκαις ψάλλει,
«Στῆ φυλακῇ εὐρίσκεται, ὡς θωρήτε,
«Δόξα, ἀδελφοί, μεγάλη μᾶς προσμένει,
«Ἄν ἐδικὸς μας ἤμπορῇ νὰ γένῃ

«Ἐκεῖνος ποῦ ὁ Τορκουάτος ἐζητοῦσε
«Καὶ ἔτρεχε γι' αὐτὴ ἀπειρους τόπους,
«Ἐνα νὰ λάβῃ τὴ μορφή ἂν ἤμπορούσε,
«Τὴν φορεσιὰ, τὸ μίλημα, τοὺς τρόπους
«Καὶ νὰ τοῦ πῆ πᾶς πάντα τὸν πιθοῦσε,
«Ἄλλὰ γιὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
«Ἐδειχνε πῶς σκληρὰ τὸ νὲ μισᾶει,
«Ἐνῶ μὲ τὴν καρδιὰ τὸν ἀγαπᾶει...»

'Ἀφ' τῆ χαρὰ σηκώθηκαν τὰ πλήθη,
Κ' ἕνα μεμιᾶς τὰ χέρια του σηκώνει.

Τῆς Λεονόρας τὴν μορφήν ἐντύθη,
Καὶ τὰ φτερὰ εἰς τὸν ἄερα ἀπλόνει.
Σὰν ἀστραπὴ εἰς τὸν αἰθέρα ἐχύθη,
Εἰς τὸ ἄερι ἡ φορεσιὰ φουσκώνει,
Τρέχει γοργὰ, τὸν οὐρανὸ περνᾶει
Καὶ 'στὸ πλευρὸ τοῦ Τάσου σταματᾶει

'Ὁ δυστυχὴς γιὰ 'λίγο ἀποκοιμήθη,
Κ' ἐκεῖνη τρέχει εὐθὺς 'στὸ στοχασμὸ του.
Χαρὰ γλυκεῖα 'στὸ πρόσωπό του ἐχίθη
Ποῦ τὴν θωρεῖ ἀκόμη 'στ' ὄνειρό του.
Οἱ στεναγμοὶ πετηοῦνται ἀπὸ τὰ στήθη
Ποῦ τὴν ξανοίγει ὁ δόλιος 'στὸ πλευρὸ του.
'Ὅμως ξυπνᾷ, τὰ 'μμάτια του γυρίζει
Κι' ἀφ' τὸ θυμὸ φωνάζει καὶ δακρύζει.

Κ' ἐνῶ 'μιλεῖ, θρηνεῖ, παραλογίει
Ἰδοῦ καὶ βλέπει ἐμπρὸς του καθισμένη
Τὴν ποθητὴ ποῦ στέκει καὶ κυττάει
Κι' ὁ στεναγμὸς ἀπὸ τὸ στόμα βγαίνει.
'Ἐὼ καμμιὰ φωνὴ δὲν ἄγροικᾶει,
Νομίζει ποῦ ἀφ' τῆ σκέψι εἶναι πλασμένη
Γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νέα θλίψι ἀκόμη
Κι' ὄλο τραβᾷ τὴ ξεκινημένη κόμη.

'Ἐνῶ παραλογᾷ, μεμιᾶς ἄγροικᾶει
Τὴν ποθητὴ ἔπου θερμὰ τὸν κράζει.
Γυρίζει τρομασμένος καὶ κυττάει
Καὶ λυπημένη αὐτὴ τὸ νὲ κυττάει.
'Ἀφ' τῆ χαρὰ θρηνεῖ, χαμογελάει,
Τρέμει ποῦ τὴν σιμόνει, αὐτὴ στενάζει,
Χαμογελά, τὰ χέρια τῆς ἀπλόνει
Καὶ δυνατὰ τὸν Τάσο περιζώνει.

Εὐρίσκονται κι' εἰ δὴ σφιγτὰ ἐνωμένοι.
Χίλια φιλιὰ 'στὸ στόμα τοῦ προσφέρει.
'Αναίσθητος ὡστόσο ὁ Τάσος μένει
Καὶ μία φωνὴ νὰ βγάλῃ δὲν ἤξερει.
Τόσο σφιγτὰ εὐρίσκονται δεμένοι,
Ποῦ γιὰ νὰ ἰδῇ προβαίνει κάθε ἀστέρι,
Κι' ὅσο φιλιὰ 'στὸ πρόσωπο τοῦ δίνει,
Τοσ' ἀχνάρια τῆς κόλχαις τ' ἀφίνει.

'Ἐνῶ τὸ νὲ φιλεῖ νάσου ἄγροικᾶει
'Ὁ δυστυχὴς τὴν κόλασι σιμά του.
Κάνει νὰ φύγῃ, αὐτὴ τὸ νὲ βραστάει
Ποῦ πνίγεται ἡ φωνὴ 'στὸ λάρυγγά του
'Ὅσον αὐτὸς περσότερα βγαγᾶει
Τόσον ἀφρίζει ἡ κόλασι ἐμπροστὰ του,
Καὶ τόσο ἐκείνα τὰ φιλιὰ ἀντηχᾶνε,
Ποῦ νομίζει 'στὴ κόλασι πῶς θάναει.

'Ὅσο ἔπειτα τραβῆται γιὰ νὰ φύγῃ,
Κι' ἀφ' τὸν ἄγωνα ὀλίγο ξεκοιλᾶει,
'Ὅπου στραφῇ ἐμπρὸς του τὴν ξανοίγει,
Κι' ὅσο ἔπειτα περσότερα πηδάει.
'Ἄλλὰ τὸ στόμα μὲ τὸ στόμα ομιλεῖ,
Κι' ὅπου πατήσῃ ὁ δυστυχὸς βουλιᾶει.

Ἐστὴ χλαλοὴ μία θύρα ἀνοίγοκλειέται,
Καὶ ἡ θρησκεία μ' ἔνχ σταυρὸ πετηέται

Ἐμπρὸς εἰς τὸν Τορκουάτο εὐθὺς ἐστάθη
Κινῶντας τὸ σταυρὸ μ' ἀνησυχία·
Μόλις τὴν εἶδε ἡ κόλασι ἐχάθη,
Καὶ ἔστο πλευρὸ του ἐκάθησε ἡ θρησκεία.
Ὁ δυστυχὴς μὲς τῆς καρδιάς τὰ βάθη
Βρέσκει ποῦ τὴν θωρεῖ λίγη ἡσυχία,
Κ' ἓνα δάκρυ ἔστο μῦμάτι του προβαίνει
Πῶς χωρὶς μιὰ παρηγοριὰ δὲν μένει.

Ζάκυνθος 1877

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ἘΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΑΡΑΧΘΟΥ

«Ποτάμι μου, ποτάμι μου, ποῦ τρέχεις ἀφρισμένο,
ἵκ' ἐλεύθερα τὸ δρόμο σου ἀνοίγεις ὅπου γέρνεις,
ἵπες μου, νὰ ζῆς, ποτάμι μου, ποῦθ' ἔρχεσαι καυμένο,
ἵκ' ὀμπρὸς μου τόσο βλαστικὸ περνᾷς καὶ δὲ μὲ πέρνεις!»

«Τρέχεις, κ' ἀφίνεις πίσω σου τὸ τρέξιμό σου μόνο!
ἵνὰ βλέπω, καὶ μέσ' στήν ψυχὴ καθρέφτη μου νὰ σ' ἔχω
ἵτρέχεις, ἀλήθεια, καὶ ἐνῶ ἔστο διάβασου τὸν πόνο
ἵκερναῖς, ἐγὼ ἔστα πλάγχα του γεννήθηκα νὰ τρέχω...»

ἵὼ στάσου ταξιδιάρικο ποτάμι, λίγο στάσου,
ἵκαὶ κύτταξέ με νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ πῶ, νὰ πῆς, νὰ ποῦμε·
ἵνὰ μάθης στάσου κ' ἄκουσε, ποιὰ εἶναι ἡ γενεὴ σου!
ἵκ' εὐθὺς ἀδέλφια γῶ καὶ σὺ θὰ δῆς πῶς θὰ ἔρεθοῦμε.

«Πατέρα ἔχεις τὰ βουνὰ, τὴ θάλασσα μητέρα,
ἵτ' ἀγέρα τὴ φριχτὴ βοή γιὰ δύναμι σου πέρνεις,
ἵκ' ἀπὸ ψηλὰ τὰ σύγνεφα ποῦ τρέχουν κείθε πέρα,
ἵτ' ἀρπάζεις καὶ στήν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας σου τὰ φέρνεις.

«Κι' ἐγὼ... γιὰ κύτταξε ψηλὰ ἔστο γαληνὸν αἰθέρα,
ἵἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ κάθεται ἡ φύσις θρονησμένη!
ἵκύτταξε, κύτταξε καλά, αὐτὴν ἔχω πατέρα,
ἵκαὶ τὴν πνοὴ τῆς λευτεριᾶς μάνας μου ζηλεμένη.

«Κι' ἐγὼ, ἔσ' ἀσθήσιμου, κι' ἐγὼ τὴ φλόγα τῆς σάν πέρνω,
ἵσ' ὅλους τοὺς κόσμους τ' οὐρανοῦ ἀπλόνει τὴν παλάμη,
ἵκαὶ μὲ κονδύλι πύρινο ἐδῶ ἔσ' ἡ γῆ τοὺς φέρνω...
ἵτί λές, δὲ μοιάζουμε λοιπὸν ἀδελφί μου, ποτάμι!»;

Ἐκεῖνο ἔτρεχε γοργὸ ἔσ' τὴ μάνας του νὰ πάη,
καὶ ἀπὸ μιὰ ὁ ποιητὴς τοῦ γεφυριῦ κεί ἄκρη,
τώρα ἐδῶ τὸ μάτι του καὶ τώρα ἔσ' ἄλλο πλάι,
ἔρριχνε μὲ παράπονο γεμάτο ἀπὸ δάκρυ.

Καὶ ἡ θαμπὴ του ἡ ματιὰ τὴ φλογερὴ βανίδα
σὰν ἄφησε καὶ ἔπεσε ἔστο κύμα τῆς ἀβύσσου,
μοῦ φάνηκε πῶς μιὰ φωνὴ ἀκούσθη καὶ πῶς εἶδα
αὐτὸν νὰ λέη: «πάρε με ποτάμι μου μαζί σου.»

Ἐγραψα ἐν Ἄρτη. Μάρτιον 1884.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ.

Εἰς τὸ ἀνθος τοῦ ἀγροῦ

(Ν. Σταυατέλω)

Τοῦ ρόδου μιὰ στιγμὴ θὰ παρσιτήσω
Τὴ μυροδιὰ, τοῦ κρίνου τὴ δροσιὰ,
Γιὰ σὲ τώρα, μικρὸ, νὰ τραγουδήσω
Λουλούδι, ποῦ ἀνθεῖς ἔς τὴν ἐρημιὰ.

Ἄνάμεσα σὲ γόρτου πρασινάδα
Μὲ χάρι ξεπροβάλλεις ταπεινὴ,
Δὲν ἔχεις φαντασμένη ὠμορφιάδχ,
Σοῦ μοιάζουνε ἔς τὸ χρῶμα οἱ οὐρανοῖ.

Δὲν θὰ σὲ ἰδῆ κανένας—τὸ γνωρίζεις—
Κάνεις δὲν θὰ σὲ ἰδῆ ἔς τὴν ἐρημιὰ!
Μὲ τὴν αὐγὴ ὡς τόσῳ σὺ ἀνθίζεις
Καὶ πέρτεις μαρμαμένος τὴ νυχτιὰ...

Σοῦ φτάνει ἡ ἀχτίδα, ποῦ τάστέρει
Σοῦ ρίχνει μὲ λαμπράδ' ἀπὸ ψηλὰ,
Σοῦ φτάνει τῆς αὐγούλας τὸ ἀέρι
Ποῦ τὴ δροσιὰ ἔς τὰ φύλλα σου κολᾷ

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ παρσιτήσω
Τοῦ ρόδου μιὰ στιγμὴ τὴ μυροδιὰ
Γιὰ σὲ τώρα, μικρὸ νὰ τραγουδήσω,
Λουλούδι, ποῦ ἀνθεῖς ἔς τὴν ἐρημιὰ.

(Ἐν Πειραιεῖ)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ

Τὸ ἄνθος ἔχει ἄρωμα, ἡ νύξ ἔχει Σελήνην,
Τὸ ἔαρ ἔχει τῆσθι καὶ ὁ χειμὼν γαλήνην.
Τὸ πᾶν ἔχει τώραῖον τοῦ ἐγὼ ὁ πλῆμων μόνον
Ἐξὼ ζωὴν ἀνευ ζωῆς, καὶ σὺντροφὸν τὸν στένον.

Α. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ *Longfellow*.

Ἄπὸ τὸν κόλπο τοῦ γιालοῦ αὔρα μικρὴ σπρογομένη
—Σκορπίσου εἶπε στὴν καταχνιὰ ἢ θέσις ἐμὲ βγαίνει.

Τὰ πλοῖα ἐχαιρέτησε—Κ' εἶπε σ' τῇ ναύταις· τώρα
Στ' ἀέρι ἀπλώστε τὰ πανιά πάει τῆς νυχτὸς ἢ ὠρα.

Ἄπὸ τὸν κόσμον ἐπέρασε κ' ἐφώναξε ἀπὸ πέρα.
—Ξυπνήσατε! Ξυπνήσατε καὶ πλησιάξ' ἢ ἡμέρα.

Στὸ δάσος ἐψυθήρισε—Ἐάπλωσε τὰ κλαδιά σου
Καὶ τὴν αὐγὴν χαιρέτησε μ' ὅλη τὴν ὠμορριά σου

Τοῦ κοιμισμένου τοῦ πουλιοῦ χαίριδε τὰ φτερά του
Καὶ τοῦπε νὰ γλυκολαλήῃ ὡς εἶν' τὸ μαθημά του.

Ἄφ' τὸ καλύβι ἐπέρασε ὅπου τ' ὄρνιθι μένει
—Εὐπνα καὶ λάλησε καὶ Σὺ νὰ, ποῦ ἢ αὐγὴ προβαίνει

Ἐστράφη στὰ γεννήματα καὶ εἶπε καὶ σ' ἐκεῖνα
—Γύρετε χαιρτήσατε τὴν πρωϊνὴν ἄκτινα.

Στὴν οὐρανόφραστη κορφῇ εἶπε τοῦ Πύργου—Τώρα
Τὰ σημαντρά σου κτύπησε προμύνησε τὴν ὠρα

Ἐστέναξε λυπητερά εἰς τῶν νεκρῶν τὸ χῶμα
—Σωπάσατε— Γιά σᾶς νεκροὶ δὲν ἦλθε ἢ ὦρ' ἀκόμα.

Νοέμβριος 1884

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Τὸ ποίημα τοῦτο ἀγγεληθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦ φίλου συντάκτου κ. Μ. Μαρτζώκη «εἰς Ἀμερικανὸς ποιητῆς» (φυλ. 11) ἐπεδόθη ἡμῖν εἰς δημοσίευσιν διὰ τὸ 12ον φυλλ. Ἄλλ' ἢ ὅλη τοῦ φυλλ. 12 δὲν ἐπέτρεψε τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ· δι' ὃ δημοσιεύεται σήμερον σὺν τοῖς λοιποῖς.

ΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἦῃρα, θερμίνω τὴν ὀχειὰ μέσα ἔστην ἀγκαλιά μου·
Κ' ἐκείνη, πῶχει, νὰ κερᾶ, φαρμάκι ἀπὸ τὴ φύσι,
Ἐκρυψε τὸ φαρμάκι τῆς εἰς τὰ χαιδέματά μου,
Καὶ μῶγλυψε τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση.

Ἐθερμάνω τὸν ἄνθρωπον, τὸ πλάσμα, ποῦ μοῦ μοιάζει·
Πεινούσε, καὶ ἔς τὸ σῶμα μου ἔφαγε τὸ ψωμί μου·
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν εἶν' ὀχειὰ, τὰ στήθη μου σπαράζει·
Χύνει χολὴ ἔς τὰ σπλάχνα μου, φαρμάκι ἔς τὴν ψυχῆ μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΦΙΑΤΑΤΟΥ ΜΟΙ

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ.

Α'.

Ἀκάτιόν μου σχίζε τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου
Ἡ νειότη μου σοὶ δίδει ἰστία ὡς πτερά,
Καὶ ὁ λιμὴν ἂν εἶναι μακρὰν, τοῦ μέλλοντός μου
Ἡ μάγος σ' ἐνθαρρύνει ἐλπίς, καὶ ἡ χαρὰ.

Ἄν πρὸς στιγμὴν τὸν πλοῦν σου ἀντίπνοι καλοῦν,
Κι' αἰφνίδιοι σπιλάδες σκληρῶς σὲ ἀπειλοῦν,
Καὶ εἰς βουνὰ ἀγρίων κυμάτων σὲ κυλοῦν
Σὺ βιάδιξ' ἀγερόχως τῶν πόθων σου τὸν πλοῦν.

Ἴδου ὡς πολικόν σου θὰ ἔχῃς τὴν φιλίαν,
Λιμένα σου τὴν δόξαν, σκοπὸν σου τὴν τιμὴν·
Ἄψῃφει πᾶσαν σκέψιν καὶ γνώμην ἐναντίαν
Τῆς μοίρας τὴν μανίαν τῆς τύχης τὴν στιγμὴν.

Β'.

Ταῦτα ἔλεγε πρὸ χρόνων πλήρης θάρρους νεανίας,
Ψάλλων ὄνειρα καὶ πόθους μεγαλόφρονος καρδίας,
Κι' εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ἀκατάσχετος ἐχώρει
Εὐθαρσῆς πηδαλιούχος σχίζων κύματα ὡς ὄρη.
Ἄψῃφῶν τῆς εἰμαρμένης τὴν ἀκάθεκτον μανίαν
Πολικοῦς ἀστέρας εἶχε τὴν Ἑλπίδα καὶ φιλίαν.
Εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ πλοῦ τοῦ ἐπλησίαζε σημείον,
Καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς του ἔθουσε τὸ ἠτένιζε δακρύον.
Ὅτε αἰφνης ὁ ὀρίζων μελανῶν νεφῶν πληροῦται,
Καὶ σκοτεῖα πανταχόθεν ἀποτρόπαιος ἀπλοῦται.
Ἄσπραται, βρονταὶ ἀγρίως διαδέχονται ἀλλήλας,
Σείουσαι σφοδρῶς τοῦ ἄδου τὰς ὑποχθονίους πύλας·
Λαίλαπος βοῆ φοικώδης ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν ὅλον,
Καὶ τὰ κύματα ὑψοῦνται ἕως τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον·
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης διαπάλης τῶν σοιχείων,
Ὡς σφριγώδης ναύτης ἔχων πεπταμένον τὸ Ἴσιον,
Ἐπνεεν ὡς ἄλλος Νῶε μὲ τὴν νέαν Κιβωτόν του,
Ἐπὶ φοβερῶν κυμάτων θραυομένων ἔς τὸ πλευρόν του·
Αἰφνης ἀσραπὴ καὶ κρότος, ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὕψη,
Κεραυνὸς προεξαγγέλλων ὅτι μέλλει νὰ ἐνσχύψῃ,
Λάμψιν ἔκτακτον ταχεῖαν διαχέων εἰς τὰ σκόπη,
Καὶ τὸν ναύτην μου, ὃ μῶρα καταστρέφει... φεῦ!... τυφλώτ-
Πρὸς στιγμὴν ἐν ἀπογνώσει, φεῦ! τὸ νοῖα καὶ ἀφίνει, [τει...
Καὶ τὰς χεῖράς του ὁ τλήμων πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐκτείνει.
Θεῖα Πρόνοια, φωνάζει, ἀκουσον τῆς προσευχῆς μου,
Καὶ κραταλασον ἐν τάχει τὰ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου.
Πλὴν ἀλλ' αἶμονον!... τοῦ πόντου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὀδαίμων
Πνίγει τὴν φωνήν του μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ ἀνέμων,
Καὶ λυσσώδης συναρπάζει τὸ σαθρὸν ἀκάτιόν του,
Πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἀφίνει μόνον τὸ πηδάλιον του·
Ὡ, ἐμπρός, ἐμπρός φωνάζει, ἐγὼ πάντοτε θὰ πλέω,

Εγώ μόνος κ' ἐν σκοτίᾳ, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπνέω.
 Φεῦ! τὴν φράσιν του ὁ τάλας μόλις εἶπεν ἐν ἐκτάσει,
 Καὶ εἰς σκόπελον τὸ κύμα φοβερῶς τὸν ἐκτινάσει.
 ὦ Θεέ μου! ποία φρίκη! αἱματόφυρτος ὁ ναύτης
 Ἄπελπις... τυφλός... καὶ μόνος μέσῳ συμφορᾶς τοιαύτης·
 Κι' εἶδεν, φεῦ! χωρὶς νὰ βλέπῃ... ν' ἀφανίζωντ' ἀενάως,
 Τόσα ὄνειρα κ' ἐλπίδες εἰς τῶν συμφορῶν τὸ χάος.

Γ'.

Ἀπαθεῖς οἱ χρόνοι φεύγουν πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ναυβάτου,
 Καὶ κωφεύουν τὸς κλαυθμούς του ὅταν κλαίῃ τὰ δεινάτου.
 Καὶ σπανίως διαβαίνων φίλος εὐγενεὺς καρδίας,
 χύνει δάκρυ συμπαιθείας.

Ἐν Πειραιεῖ Δεκεμβρίου 1884.

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ ἔαρος ὁ δροσερὸς ἀήρ,
 Ἄν εἰς τὴν γῆν ἀντανακλᾷ ὁ ἔκλαμπος ἀστὴρ;
 Τί μ' ὠφελεῖ ὁ Ζέφυρος ἐκ τῆς θαλάσσης πνέων,
 Ἄν μοὶ προσφέρουν τὸν καρπὸν περικαλλῶν ἀν-
 [θέων;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀργυροβόλον σέμμα,
 Ἐὰν οἴναυται σ' τὴν ἀκτὴν ρεμβάζωσιν ἡρέμα;
 Ἐὰν τὰ δένδρ' ἐνδύονται νέαν ἐνδυμασίαν,
 Τί ὠφελοῦν τὰ ἄσματα, εἰς θλιβεράν καρδίαν;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ ὕδατος ἡ δροσερὰ σταγὼν,
 Ἐὰν ὁ ἥλιος κρύπτεται ὀπισθεν τῶν νεφῶν;
 Τί μ' ὠφελοῦν τὰ ἄσματα ὠραία Φιλομήλα,
 Ἄν μοὶ ἐμπνέουν χαρωπάισθῆματ' ἐρωτύλα;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ!

Τί μ' ὠφελοῦν τοῦ ἔαρος τὰ ῥόδα ἢ τὰ κρίνα;
 Ἐὰν στολίζου μ' ἀνθηρὰ δενδρύλια τὸ μνημα;
 Τί μ' ὠφελεῖ ἡ κυανὴ σινδόνη τῆς θαλάσσης,
 Ἐὰν καλύπτῃ τοὺς νεκροὺς τῆς ὑψηλίου πάσης;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ ἂν ἡ ζωὴ μακρὰ εἰσέτι γείνη,
 Ἄν τὸ ὄχρον τὸ βλέμμα μου ὁ ἔρωσ μου
 [φαιδρύνει;
 Τί πρὸς ἐμὲ τὰ θέατρα κι' ἄλλαι διασχεδάσεις,
 Ἐὰν ὁ ἔρωσ ἔτερψε τὰς λυπηρὰς μ' ἐκφράσεις;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ ἂν μὲ κυττᾶ χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾶ,
 Ἄν τὸ βαρὺ τὸ βλέμμα τῆς εἶτ' ὁ σῆθός μου
 [σκορπάη;
 Ἄφ' οὗ ἡ καρδιά τῆς ὡς χιῶν ψυχρὰ, ψυχρὰ ἐμμέ-
 Καὶ δὲν μοῦ λέγει διατί σ' ἐνάζωσ' τὰ τεμένη;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾶ! Δὲν μ' ἀγαπᾶ!!

11 Ἰανουαρίου

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ

Εἰς τῆς κιθάρας τὸ βαρύνε ἦχο
 Ποῦ κάνει στὸ τραγοῦδι ἀρμονία
 Φανταστικῶς ἀσέρτης μὲ τὸ εἶχο
 Ἀγαπητῆ μου πέρα εἰς τὴν Ἰνδία.
 Ἐκεῖ ὁ Γάγγης τὰ ἀργυρᾶ νερά του
 Χύνοντας τοὺς λωτοὺς γλυκοδροσίζει.
 Ὅταν εἰς τὸ φεγγάρι ἀποκάτου
 Ἡ αὔρα μὲς τὰ ἀνθία ψιθυρίζει.
 Τὰ ῥόδα, τὰ τριαντάφυλλα, τῆρᾶνε
 Τὰ ἀστρηποῦ ἀσποίζου'ς τὸν αἰθέρα
 Καὶ μυστικὰ γιὰ Ἐρωτα μιλάνε
 Στὴ μοσχοβολισμένην ἀτμοσφαῖρα.
 Ἀκοῦς τὸ γρύλλο ἀπὸ μακρὰ; Εἰς τὴ δύσι
 Ἐκεῖ βαθιὰ ποῦ εἶνε ἡ χρυσαῖς ὀχτίδες
 Ὑπνος γλυκὸς ἀσέρτην ἀζουπήση
 Τὰ βλέφαρά μας μὲ ὄνειρα τὰ καὶ ὀλπίδες.

(Μάιος 1884)

Γ. Τ. Β.

ΛΙΓΗ ΚΑΡΑΙΑ

Ὁ κόσμος τὴν πρωτοχρονιὰ χάρισματα ἀλλάζει
 Κι' ἀπὸ τὸ κάθε χάρισμα χαρὰ κατασταλλάζει·
 Μαζὺ μὲ κάθε χάρισμα ποῦ χάνεται καὶ σβύεται
 Εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιὰ κρυφὴ χαρὰ γεννιέται.
 Στὴν λατρευτῆ μου τὴν ξανθὴ ἐγὼ τί νὰ χαρίσω;
 Εἰς τῆς ξανθῆς μου τὴν καρδιὰ χαρὰ μὲ τί νὰ χύσω;
 Ἀλλὰ, τὸ ξέχασα, αὐτὴ δὲν ἔχει τὴν καρδιὰ τῆς
 Κι' εἰν' ἀδειανὴ ἀπὸ καρδιὰ τὰ στήθη τὰ δικά τῆς.
 Λίγη καρδιὰ, ἀς ἤξερα ποῦ ἔχουν, νὰ ζητήσω
 Καὶ γιὰ πρωτοχρονιάτικο αὐτὴ νὰ τῆς χαρίσω!
 Μόνον μ' αὐτὸ τὸ χάρισμα μὲ τὴν καρδιὰ τῆς λίγη
 Ἡ ἀκαρδιά τῆς ἢ πολλὴ θὰ παῖψῃ νὰ μὲ πνίγη!
 Ἐν Ἀθῆναις 28 Δεκεμβρίου 1884

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.